

SZOKOLAY ZOLTÁN

Várunk a családkozásra
Jóna Dávidnak és Szentjánosi Csabának,
nagyszerdán este

Utoljára Szabadszállásra mentem,
április 17-én koraeste,
pontosan hat kilométer innen az út
addig a boltig, ahol csirkehúst vehettem,
magamnak és öreg kutyámnak,
betegek vagyunk mind a ketten,
hosszú hétvége lesz, gyötrelmes, magányos,
holnap majd végigcsurog gyűrött arcomon,
mint költőén, Kocsárdon a váróteremben,
vagy a szárszói állomáson, hogy hiába szerettem
volna szót váltani jó, meghitt emberekkel,
Dáviddal, Csabával, Jenővel, Attilával,
sorompók ereszkedtek, vagonok rohantak
fémsikolyokkal és idegen ritmusú csattogással
szavainkra, sokáig kellett várni a keresztútnál,
késve értünk a getszemáni kertbe, nem volt esély
perújításra, nem maradt el a pénteki kivégzés,
a véres test, mint földre ejtett táská, már kiürült,
már nem lesz maradása se itt, se ott, csak múlt századi
sunyi gőzmozdonyok szuszognak, szikrákat vetve,
s megérkezik a szemesi dízel is, piros pofával
vigyorog hiába. Várunk, fiúk, ugye várunk a
vasárnap csatlakozásra?